

How to design a library that makes kids want to read

Michael Bierut at TEDNYC

link: www.ted.com/talks/michael_bierut_how_to_design_a_library_that_makes_kids_want_to_read
download video: https://download.ted.com/talks/MichaelBierut_2017S-480p-en.mp4
download audio: https://download.ted.com/talks/MichaelBierut_2017S.mp3

Michael Bierut at TEDNYC
How to design a library that makes kids want to read

ไมเคิล เบิร์ด (Michael Bierut) at TEDNYC
จะออกแบบห้องสมุดอย่างไรเพื่อให้เด็กอยากอ่านหนังสือ

So there's this thing called the law of unintended consequences. I thought it was just like a saying, but it actually exists, I guess. There's, like, academic papers about it. And I'm a designer. I don't like unintended consequences. People hire me because they have consequences that they really intend, and what they intend is for me to help them achieve those consequences. So I live in fear of unintended consequences. And so this is a story about consequences intended and unintended.

00:12 มันมีสิ่งที่เรียกว่า กฎแห่งผลลัพธ์ที่ไม่ได้ตั้งใจ ผมเคยคิดว่ามันเป็นแค่คำพูด แต่ผมเดาว่ามันคงมีอยู่จริง ๆ มีรายงานทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ แต่ว่าผมเป็นนักออกแบบ ผมไม่ชอบผลลัพธ์ที่มาจากความไม่ตั้งใจ ผู้คนจ้างผมเพราะว่า พวกเขาต้องการผลลัพธ์ที่พวกเขาต้องการจริง ๆ และสิ่งที่พวกเขาต้องการก็คือ ให้ผมช่วยพวกเขาไปจนถึงผลลัพธ์นั้น ดังนั้น ผมจึงกลัวผลลัพธ์ที่ไม่ได้ตั้งใจ และนี่คือเรื่องราวเกี่ยวกับผลลัพธ์ ที่เกิดขึ้นโดยความตั้งใจและไม่ตั้งใจ

I got called by an organization called Robin Hood to do a favor for them. Robin Hood is based in New York, a wonderful philanthropic organization that does what it says in the name. They take from rich people, give it to poor people. In this case, what they wanted to benefit was the New York City school system, a huge enterprise that educates more than a million students at a time, and in buildings that are like this one, old buildings, big buildings, drafty buildings, sometimes buildings that are in disrepair, certainly buildings that could use a renovation. Robin Hood had this ambition to improve these buildings in some way, but what they realized was to fix the buildings would be too expensive and impractical. So instead they tried to figure out what one

00:43 ผมได้รับการติดต่อจากองค์กร ที่ชื่อว่า โรบิน ฮู้ด ให้ช่วยเหลือพวกเขา โรบิน ฮู้ด ตั้งอยู่ในนิวยอร์ก มันเป็นองค์กรการกุศลที่ยอดเยี่ยมซึ่งทำในสิ่งที่เป็นอย่างในชื่อนั้นแหละ พวกเขาเอาเงินจากคนรวยไปแบ่งให้คนจน ในกรณีนี้ พวกเขาต้องการทำประโยชน์ ให้กับระบบโรงเรียนของนิวยอร์ก โครงการขนาดใหญ่ที่ให้การศึกษา กับนักเรียนมากกว่าล้านคนในคราวหนึ่ง ๆ และในตึกอื่น ๆ ที่เหมือนกับตึกนี้ ตึกเก่า, ตึกใหญ่ ตึกที่ลมผ่านทะลุได้, ตึกที่อยู่ในสภาวะชำรุดทรุดโทรม แน่นอนว่าพวกมัน เป็นตึกที่สามารถปรับปรุงให้ดีขึ้นได้ โรบิน ฮู้ด มีความทะเยอทะยาน ที่จะพัฒนาตึกเหล่านี้ในบางแง่มุม แต่สิ่งที่พวกเขาตระหนักได้คือ การซ่อมตึกนั้นแพงเกินไป

room they could go into in each of these buildings, in as many buildings that they could, and fix that one room so that they could improve the lives of the children inside as they were studying. And what they came up with was the school library, and they came up with this idea called the Library Initiative. All the students have to pass through the library. That's where the books are. That's where the heart and soul of the school is. So let's fix these libraries.

และไม่สมเหตุผลในทางปฏิบัติ แทนที่จะทำอย่างนั้นพวกเขาพยายามหา ลักห้องหนึ่งในตึกแต่ละตึก ที่พวกเขาอาจเข้าถึงได้ ให้มากที่สุดที่สุดที่พวกเขาจะทำได้ และซ่อมห้องห้องนั้น เพื่อที่พวกเขาจะสามารถ พัฒนาชีวิตของเด็กในห้องเหล่านั้น ในขณะที่พวกเขา กำลังเรียนอยู่ได้ และสิ่งที่พวกเขาคิดได้ก็คือ ห้องสมุดของโรงเรียน และพวกเขาก็มีแนวคิดที่เรียกว่า ห้องสมุดแห่งความการริเริ่ม นักเรียนทุกคนต้องผ่านห้องสมุดนั้น และนั่นคือที่มีหนังสืออยู่ และนั่นคือที่อยู่ของหัวใจ และ จิตวิญญาณของโรงเรียน ดังนั้นมาเริ่มซ่อมห้องสมุดเหล่านั้นกันเถอะ

So they did this wonderful thing where they brought in first 10, then 20, then more architects, each one of whom was assigned a library to rethink what a library was. They trained special librarians. So they started this mighty enterprise to reform public schools by improving these libraries. Then they called me up and they said, "Could you make a little contribution?" I said, "Sure, what do you want me to do?" And they said, "Well, we want you to be the graphic designer in charge of the whole thing." And so I thought, I know what that means. That means I get to design a logo. I know how to design that. I design logos. That's what people come to me for. So OK, let's design a logo for this thing. Easy to do, actually, compared with architecture and being a librarian. Just do a logo, make a contribution, and then you're out, and you feel really good about yourself. And I'm a great guy and I like to feel good about myself when I do these favors.

01:53 พวกเขาเริ่มทำสิ่งที่น่าเหลือเชื่อนี้ ในที่ซึ่งพวกเขานำสถาปนิกเข้าไป ตอนแรก 10 คน และ 20 คน และหลังจากนั้นก็มากกว่านั้น แต่ละคนได้รับมอบหมาย ให้ไปคิดมาใหม่ ว่าห้องสมุดคืออะไร พวกเขาฝึกอบรมบรรณารักษ์พิเศษ พวกเขาจึงเริ่มโครงการขนาดใหญ่นี้ เพื่อปฏิรูปโรงเรียนรัฐ ด้วยการพัฒนาห้องสมุดเหล่านี้ หลังจากนั้น พวกเขาเรียกผมมา และพูดว่า "คุณพอจะช่วยอะไรบ้างได้ไหม" ผมพูดว่า "แน่นอน คุณอยากให้ผมทำอะไรล่ะ" และพวกเขาพูดว่า "เราอยากให้คุณเป็นกราฟฟิคดีไซน์เนอร์ ที่มีหน้าที่รับผิดชอบทำทุกอย่าง" ดังนั้น ผมก็เลยคิดว่าผมรู้ว่ามันหมายถึงอะไร นั่นหมายความว่าผมต้องออกแบบโลโก้ และผมรู้ว่าต้องออกแบบมันอย่างไร ผมออกแบบโลโก้ นั่นคือสิ่งที่ผู้คนต้องการจากผม ดังนั้น โอเค มาออกแบบโลโก้สำหรับงานนี้กัน จริง ๆ แล้วง่ายครับ เมื่อเทียบกับงานสถาปัตยกรรม และการเป็นบรรณารักษ์ แค่ทำโลโก้, เข้ามามีส่วนร่วม และจากนั้นคุณก็หมดหน้าที่แล้ว และคุณก็จะรู้สึกดีกับตัวเองมาก ๆ ผมเป็นคนดีและผมชอบที่จะรู้สึกดีกับตัวเอง เวลาผมช่วยเหลือคนอื่น

So I thought, let's overdeliver. I'm going to give you three logos, all based on this one idea. So you have three options, pick any of the three. They're all great, I said. So the

02:41 ผมจึงคิดว่า ทำมากกว่าที่สั่งดีกว่า ผมจะให้สามโลโก้ที่ทั้งหมดมาจากไอเดียเดียวกันนี้ ฉะนั้นคุณมีสามตัวเลือก ให้เลือกจากหนึ่งใน

basic idea was these would be new school libraries for New York schools, and so the idea is that it's a new thing, a new idea that needs a new name. What I wanted to do was dispel the idea that these were musty old libraries, the kind of places that everyone is bored with, you know, not your grandparents' library. Don't worry about that at all. This is going to this new, exciting thing, not a boring library.

สามอัน ผมพูดว่า พวกมันทั้งหมดนั้นยอดเยี่ยม ดังนั้น แนวคิดพื้นฐานก็คือ มันจะเป็นห้องสมุดของโรงเรียน สำหรับโรงเรียนในนิวยอร์ก และแนวคิดคือ สิ่งใหม่ ๆ นี่ คือแนวคิดใหม่ ๆ ที่ต้องมีชื่อใหม่ สิ่งที่ผมอยากทำก็คือ ลบแนวคิดที่ว่า มันคือห้องสมุดเก่าเหม็นอับ สถานที่ที่ทุกคนต่างรู้สึกเบื่อหน่ายแบบที่ไม่ใช่ห้องสมุดสมัยคุณยาย ไม่ต้องกังวลกับเรื่องนั้นอีกเลย มันจะเป็นสิ่งใหม่ สิ่งที่น่าตื่นเต้น ไม่ใช่ห้องสมุดที่น่าเบื่อ

So option number one: so instead of thinking of it as a library, think of it as a place where it is like: do talk, do make loud noises. Right? So no shushing, it's like a shush-free zone. We're going to call it the Reading Room.

03:14 ตัวเลือกหมายเลขหนึ่ง แทนที่จะคิดถึงมันในฐานะห้องสมุด คิดถึงสถานที่ที่: พูดคุยได้, ส่งเสียงดังได้ ไซ้ใหม่ครับ ดังนั้นมันจะไม่มีเสียงจู้ ๆ เป็นเขตปลอดเสียงจู้ ๆ เราจะเรียกมันว่าห้องอ่านหนังสือ

That was option number one. OK, option number two. Option number two was, wait for it, OWL. I'll meet you at OWL. I'm getting my book from the OWL. Meet you after school down at OWL. I like that, right? Now, what does OWL stand for? Well, it could be One World Library, or it could be Open. Wonder. Learn. Or it could be -- and I figure librarians could figure out other things it could be because they know about words. So other things, right? And then look at this. It's like the eye of the owl. This is irresistible in my opinion.

03:28 นั่นคือตัวเลือกที่หนึ่ง โอเค มาดูตัวเลือกตัวที่สอง ตัวเลือกที่สองคือ รอมันก่อน เอลล์ (OWL) ฉันจะไปเจอคุณที่ เอลล์ ฉันจะไปเอาหนังสือของฉันมาจาก เอลล์ นัดเจอกับเธอหลังโรงเรียนเลิกที่ เอลล์ ผมชอบมันนะ ที่นี้ เอลล์ ย่อจากอะไร มันอาจจะเป็น วัน เวิลด์ไลบรารี [ห้องสมุดสากล] หรืออาจจะเปิดกว้าง. มหัศจรรย์. เรียนรู้. หรืออาจจะเป็น -- และผมก็คิดว่า บรรณารักษ์น่าจะคิดออกว่ามันควรจะเป็นอะไร เพราะพวกเขาารู้เรื่องคำอยู่แล้ว ดังนั้นไปที่เรื่องอื่น ๆ กันต่อนะครับ และดูตรงนี้สิครับ มันเหมือนกับตาของ เอลล์ [นกฮูก] ผมคิดว่ามันมีเสน่ห์มาก

But there's even another idea. Option number three. Option number three was based actually on language. It's the idea that "read" is the past tense of "read," and they're both spelled the same way. So why don't we call this place The Red Zone? I'll meet you at the Red Zone. Are you Red? Get Red. I'm well Red.

03:59 แต่มันยังมีอีกแนวคิดหนึ่ง ตัวเลือกที่สาม ตัวเลือกที่สามนั้น จริง ๆ แล้วมาจากเรื่องของภาษา มันคือแนวคิดที่ว่า "เรด" [เคยอ่าน] เป็นรูปอดีตของ "รีด" [อ่าน] และพวกมันทั้งคู่สะกดเหมือนกัน แล้วทำไมเราจะไม่เรียกสถานที่นี้ว่า โซนเรด [สีแดง] ละ ผมจะไปเจอคุณที่โซนแดงนะ คุณสีแดงหรือเปล่า ไปแดงกันนะ ผมนี้แดงดีสุด ๆ

(Laughter)

04:18 (เสียงหัวเราะ)

I really loved this idea, and I somehow was not focused on the idea that librarians as a class are sort of interested in spelling and I don't know.

04:20 ผมชอบแนวคิดนี้มาก อย่างไรก็ตามผมไม่ได้เน้นไปที่แนวคิดที่ว่าบรรณารักษ์เป็นพวกที่ค่อนข้างสนใจในการสะกดคำ และผมไม่รู้เลย

(Laughter)

04:29 (เสียงหัวเราะ)

But sometimes cleverness is more important than spelling, and I thought this would be one of those instances. So usually when I make these presentations I say there's just one question and the question should be, "How can I thank you, Mike?" But in this case, the question was more like, "Um, are you kidding?" Because, they said, the premise of all this work was that kids were bored with old libraries, musty old libraries. They were tired of them. And instead, they said, these kids have never really seen a library. The school libraries in these schools are really so dilapidated, if they're there at all, that they haven't bored anyone. They haven't even been there to bore anyone at all. So the idea was, just forget about giving it a new name. Just call it, one last try, a library. Right? OK. So I thought, OK, give it a little oomph? Exclamation point? Then -- this is because I'm clever -- move that into the "i," make it red, and there you have it, the Library Initiative. So I thought, mission accomplished, there's your logo. So what's interesting about this logo, an unintended consequence, was that it turned out that they didn't really even need my design because you could type it any font, you could write it by hand, and when they started sending emails around, they just would use Shift and I, they'd get their own logo just right out of the thing. And I thought, well, that's fine. Feel free to use that logo. And then I embarked on the real rollout of this thing -- working with every one of the architects to put this logo on the front door of their own library. Right?

04:31 แต่บางครั้งความฉลาดก็สำคัญกว่าการสะกดคำ และผมคิดว่าเป็นหนึ่งในตัวอย่างเหล่านั้น ฉะนั้น บ่อยครั้งเมื่อผมนำเสนอผลงาน มันจะมีแค่เพียงหนึ่งคำถาม และคำถามนั้นก็มักจะเป็น "ผมจะขอบคุณคุณอย่างไรดี ไมเคิล" แต่ในกรณีนี้ คำถามเป็นประมาณว่า "เอ่อ นี่คุณล้อเล่นใช่ไหม" เพราะว่าพวกเขาพูดว่า จุดเริ่มต้นของงานทั้งหมดนี้ คือเด็กเหล่านี้รู้สึกเบื่อ กับ ห้องสมุดเก่าเหม็นอับ พวกเขาเบื่อ กับมันแล้ว แทนที่จะเป็นอย่างนั้น พวกเขาบอกว่า เด็กพวกนี้ไม่เคยเห็นห้องสมุดจริงๆ มาก่อนเลย ห้องสมุดในโรงเรียนเหล่านี้ มันชำรุดทรุดโทรมมาก ถ้าพวกเขาจะยังมีห้องสมุดอยู่ มันก็ไม่ได้ทำให้ใครเบื่อ มันไม่ได้มีอยู่ตรงนั้น เพื่อให้ใครเบื่อด้วยซ้ำ ดังนั้นแนวคิดก็คือ สิมเรื่องการสร้างชื่อใหม่ไปเถอะ แคพยายามเรียกมันว่าห้องสมุดก็พอ ตกลงไหม โอเค ดังนั้น ผมเลยคิดว่า เอาละ ทำให้มันมีเสน่ห์ให้สักหน่อยดีไหม จุดเครื่องหมายอัศเจรีย์ และ -- นี่เป็นเพราะว่าผมฉลาด เอามันไปแทนที่ "i" ทำให้มันเป็นสีแดง และคุณก็จะได้ ห้องสมุดแห่งการริเริ่ม ถึงตรงนี้ ผมคิดว่าภารกิจเสร็จสิ้นแล้ว นี่โลโก้ของคุณ สิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับโลโก้นี้ก็คือ ผลลัพธ์ที่ไม่ได้ตั้งใจ ซึ่งมันกลับกลายเป็นว่าพวกเขาไม่ต้องการ การออกแบบจากผมด้วยซ้ำ เพราะคุณพิมพ์ด้วยฟรอนต์ไทป์ก็ได้ คุณจะเขียนด้วยมือก็ได้ และตอนที่พวกเขาเริ่มส่งอีเมลออกไป พวกเขาก็แค่กด ชิฟต์ กับ 1 พวกเขาจะได้โลโก้ของตัวเอง ง่าย ๆ อย่างนั้นเลย และผมก็คิดว่า อืม ก็ดีนะ ใช้โลโก้นั้นอย่างอิสระเลย และหลังจากนั้นผมก็เริ่มทำงานผลิตป้ายนี้อย่างจริงจัง ทำงานกับทุก ๆ ที่เป็นสถาปนิก เพื่อจะได้เอาโลโก้นี้ ไปไว้ที่ประตูหน้าของห้องสมุด

So here's the big rollout. Basically I'd work with different architects. First Robin Hood was my client. Now these architects were my client. I'd say, "Here's your logo. Put it on the door." "Here's your logo. Put it on both doors." "Here's your logo. Put it off to the side." "Here's your logo repeated all over to the top." So everything was going swimmingly. I just was saying, "Here's your logo. Here's your logo."

Then I got a call from one of the architects, a guy named Richard Lewis, and he says, "I've got a problem. You're the graphics guy. Can you solve it?" And I said, OK, sure." And he said, "The problem is that there's a space between the shelf and the ceiling." So that sounds like an architectural issue to me, not a graphic design issue, so I'm, "Go on." And Richard says, "Well, the top shelf has to be low enough for the kid to reach it, but I'm in a big old building, and the ceilings are really high, so actually I've got all this space up there and I need something like a mural." And I'm like, "Whoa, you know, I'm a logo designer. I'm not Diego Rivera or something. I'm not a muralist." And so he said, "But can't you think of anything?" So I said, "OK, what if we just took pictures of the kids in the school and just put them around the top of the thing, and maybe that could work." And my wife is a photographer, and I said, "Dorothy, there's no budget, can you come to this school in east New York, take these pictures?" And she did, and if you go in Richard's library, which is one of the first that opened, it has this glorious frieze of, like, the heroes of the school, oversized, looking down into the little dollhouse of the real library, right? And the kids were great, hand-selected by the principals and the librarian. It just kind of created this heroic atmosphere in this library, this very dignified setting below and the joy of the children above.

06:01 นี่คือป้ายใหญ่ครับ โดยหลักแล้ว ผมจะทำงานกับสถาปนิกต่าง ๆ ที่แรกโรบิน ฮู้ด เป็นลูกค้าของผม ตอนนั้นสถาปนิกเหล่านี้เป็นลูกค้าผม ผมจะพูดว่า "นี่โลโก้ของคุณเอามันไปไว้ที่ประตู" "นี่โลโก้ของคุณเอามันไปไว้ที่ทั้งสองประตู" "นี่โลโก้ของคุณเอามันไปไว้ที่ด้านข้าง" "นี่โลโก้ของคุณเอามันไปไว้ให้ทั่วทางข้างบน" ทุกอย่างเป็นไปอย่างราบรื่น ผมแค่พูดว่า "นี่โลโก้ของคุณ นี่โลโก้ของคุณ"

06:22 จากนั้นผมก็ได้รับโทรศัพท์จากสถาปนิกคนหนึ่ง ชายที่ชื่อ ริชาร์ด เลวิส และเขาก็พูดว่า "ผมมีปัญหา คุณเป็นคนออกแบบ คุณช่วยแก้ปัญหานี้ได้ไหม" ผมพูดว่า "ได้สิ แน่แน่นอน" และเขาก็พูดว่า "ปัญหาก็คือมันมีช่องว่างระหว่างชั้นวางกับเพดาน" นั่นฟังดูเหมือนปัญหาทางสถาปัตยกรรมสำหรับผม ไม่ใช่ปัญหาด้านการออกแบบ ผมก็เลยตอบไปว่า "แล้วไงต่อ" และริชาร์ดบอกว่า "ชั้นบนสุดต้องต่ำมากพอ ที่จะให้เด็กเอื้อมถึงได้ แต่ผมอยู่ในตึกเก่าขนาดใหญ่ และเพดานก็สูงมาก ผมก็เลยมีช่องว่างข้างบนนี้ และผมอยากได้อะไรที่เป็นภาพวาดบนผนัง" และผมก็แบบ "โอ้ว คุณก็รู้ว่าผมเป็นนักออกแบบโลโก้ นะ ผมไม่ใช่ ดีเอโก ริเวรา หรืออะไรแบบนั้น ผมไม่ใช่ช่างเขียนภาพฝาผนัง" จากนั้นเขาก็พูดว่า "แต่คุณพอจะคิดอะไรหน่อยไม่ได้เหรอ" ผมก็เลยพูดว่า "โอเค จะเป็นไงถ้าเราลองถ่ายรูปเด็ก ๆ ในโรงเรียน แล้วก็ติดมันรอบ ๆ ข้างบนนั่น บางทีมันอาจจะใช้ได้ก็ได้นะ" และบรรยายของผมก็เป็นช่างถ่ายรูป ผมบอกกับเธอว่า "โดโรธี เราไม่มีเงินบนนะ เธอจะพามาที่โรงเรียนที่นิวยอร์กตะวันออก และถ่ายรูปพวกนี้ได้ไหม" แล้วเธอก็ทำ และถ้าคุณไปที่ห้องสมุดริชาร์ด ซึ่งมันเป็นที่นี่แรก ๆ ที่เปิด มันมีรูปภาพอันงดงาม เหมือนกับเป็นฮีโร่ของโรงเรียนนี้ มีขนาดใหญ่กว่าของจริง มองลงมาในบ้านตุ๊กตาขนาดเล็กของห้องสมุดจริง เด็กพวกนั้นยอดเยี่ยม พวกเขาถูกคัดเลือกมาอย่างดีจากอาจารย์ใหญ่ และบรรณารักษ์ มันค่อนข้างสร้างบรรยากาศของฮีโร่ในห้องสมุดสถานที่เบื้องล่างที่ดูสง่างาม และความสดใสของเด็ก ๆ ตรงข้างบนนี้

So naturally all the other librarians in the other schools see this and they said, well, we want murals too. And I'm like, OK. So then I think, well, it can't be the same mural every time, so Dorothy did another one, and then she did another one, but then we needed more help, so I called an illustrator I knew named Lynn Pauley, and Lynn did these beautiful paintings of the kids. Then I called a guy named Charles Wilkin at a place called Automatic Design. He did these amazing collages. We had Rafael Esquer do these great silhouettes. He would work with the kids, asking for words, and then based on those prompts, come up with this little, delirious kind of constellation of silhouettes of things that are in books. Peter Arkle interviewed the kids and had them talk about their favorite books and he put their testimony as a frieze up there. Stefan Sagmeister worked with Yuko Shimizu and they did this amazing manga-style statement, "Everyone who is honest is interesting," that goes all the way around. Christoph Niemann, brilliant illustrator, did a whole series of things where he embedded books into the faces and characters and images and places that you find in the books. And then even Maira Kalman did this amazing cryptic installation of objects and words that kind of go all around and will fascinate students for as long as it's up there.

So this was really satisfying, and basically my role here was reading a series of dimensions to these artists, and I would say, "Three feet by 15 feet, whatever you want. Let me know if you have any problem with that." And they would go and install these. It just was the greatest thing.

07:40 โดยธรรมชาติ เมื่อบรรณารักษ์ที่โรงเรียนอื่น มาพบเห็นมัน พวกเขาก็พูดว่า เราต้องการ ภาพวาดบนฝาผนังเหมือนกัน และผมก็แบบ โอเค จากนั้นผมก็คิดว่า โอเค มันเป็นภาพฝา ผนังแบบเดิมทุกครั้งไม่ได้ โดโรธีก็เลยทำอีก อัน และจากนั้นเธอก็ทำอีกอัน แต่เราต้องการ ความช่วยเหลือมากกว่านี้ ดังนั้นผมจึงเรียก นักวาดภาพประกอบที่ผมรู้จัก เขามีชื่อว่า ลิน น์ พอลลี และลินน์ก็วาดรูปสวย ๆ ให้กับเด็ก เหล่านี้ จากนั้นผมเรียก ชาร์ลส์ วิลกิน ให้ ทำงานที่สถานที่ที่เรียกว่า ออโตเมติก ดีไซน์ เขาก็ทำภาพปะติดอันน่าทึ่งเหล่านี้ เรามี รา ฟาเอล ฮัสโควเออร์ ที่ทำภาพเงาที่ยอดเยียม เหล่านี้ เขาทำงานกับเด็ก ๆ ขอความเห็นจาก พวกเขา และใช้สิ่งที่ได้จากแรงบันดาลใจ เหล่านี้ สร้างสรรค์เป็นงาน ที่คล้ายกับกลุ่ม ดาวเล็ก ๆ ที่ดูบัคคิง ของรูปเงาของสิ่งที่อยู่ ในหนังสือ ปีเตอร์ อาเคิล สัมภาษณ์เด็ก ๆ และให้พวกเขาพูดเกี่ยวกับหนังสือเล่มโปรด และเขาก็นำคำพูดของเด็ก ๆ ขึ้นเป็นภาพ สลักข้างบนนั้น สเตฟาน แซคไมสเตอร์ ทำงานกับยูโกะ ซิมิซุ และพวกเขาก็ทำ ข้อความแบบแนวการ์ตูนมังงะ "ทุกคนที่ ซื่อสัตย์นั้นล้วนแต่น่าสนใจ" ซึ่งไปวางตัวไป โดยรอบ คริสตอร์ฟ นีแมนน์ นักวาดภาพ ประกอบที่ยอดเยียม ทำงานมากมายเหล่านี้ ที่ ซึ่งเขาทำการฝังหนังสือ เข้าไปในหน้าและ ในตัวละคร และในรูปภาพและในสถานที่ที่ คุณเจอในหนังสือ และแม้กระทั่ง มาเรีย คาล แมน ก็ติดตั้งวัตถุและคำพูด ที่แฝงความหมาย ซ่อนเร้นอันน่าทึ่งเหล่านี้ ซึ่งมีอยู่รอบ ๆ และ ทำให้นักเรียนตื่นตาตื่นใจ ตราบใดที่มันยัง อยู่ข้างบนนี้

08:57 มันน่าพึงพอใจมาก ๆ ครับ และโดยหลักแล้ว หน้าทีของผมก็คือ เข้าใจมิติต่าง ๆ ของ ศิลปินเหล่านี้ และผมจะบอกว่า "สามฟุตคุณ ลิบห้าฟุต เอาที่คุณสบายใจเลย ถ้าคุณมี ปัญหาอะไรก็บอกผมด้วยแล้วกัน" และพวก เขาก็จะไปติดตั้งงานพวกนี้ มันเป็นเรื่องที่ยอด เยี่ยมที่สุด

But the greatest thing, actually, was -- Every once in a while, I'd get, like, an invitation in the mail made of construction paper, and it would say, "You are invited to the opening of our new library." So you'd go to the library, say, you'd go to PS10, and you'd go inside. There'd be balloons, there'd be a student ambassador, there'd be speeches that were read, poetry that was written specifically for the opening, dignitaries would present people with certificates, and the whole thing was just a delirious, fun party. So I loved going to these things. I would stand there dressed like this, obviously not belonging, and someone would say, "What are you doing here, mister?" And I'd say, "Well, I'm part of the team that designed this place." And they'd said, "You do these shelves?" And I said, "No." "You took the pictures up above." "No." "Well, what did you do?" "You know when you came in? The sign over the door?" "The sign that says library?"

(Laughter)

"Yeah, I did that!" And then they'd sort of go, "OK. Nice work if you can get it." So it was so satisfying going to these little openings despite the fact that I was kind of largely ignored or humiliated, but it was actually fun going to the openings, so I decided that I wanted to get the people in my office who had worked on these projects, get the illustrators and photographers, and I said, why don't we rent a van and drive around the five boroughs of New York and see how many we could hit at one time. And eventually there were going to be 60 of these libraries, so we probably got to see maybe half a dozen in one long day. And the best thing of all was meeting these librarians who kind of were running these, took possession of these places like their private stage upon which they were invited to mesmerize their

09:14 แต่สิ่งที่ยอดเยี่ยมที่สุด จริง ๆ แล้วก็คือ -- ก็มีเป็นบางครั้งบางคราว ที่ผมได้รับบัตรเชิญจากจดหมาย ซึ่งทำจากกระดาษสีน้ำตาล และมันเขียนว่า "คุณได้รับเชิญ ให้ไปงานเปิดตัวห้องสมุดใหม่ของเรา" คุณก็จะไปที่ห้องสมุด คุณจะไปที่เอสเท็น (PS10) และคุณจะไปข้างใน ในนั้นจะมีพวกลูกโป่ง มีตัวแทนนักเรียน มีการอ่านสุนทรพจน์ บทกลอนถูกแต่งขึ้นเป็นพิเศษเพื่องานเปิดตัวบุคคลสำคัญจะมามอบประกาศนียบัตร และทั้งหมดนั้นก็ตื่นเต้นดีมาก เป็นปาร์ตี้ที่สนุกสนาน ผมจึงรักที่จะไปงานแบบนี้ ผมจะแต่งตัวแบบนี้ และยืนอยู่แบบเก้ ๆ กัง ๆ และบางคนก็จะพูดว่า "คุณมาทำอะไรที่นี่เหรอ" ผมก็จะตอบว่า "คือ ผมเป็นส่วนหนึ่ง ของคณะทำงานที่ออกแบบที่นี่ครับ" และพวกเขา ก็จะพูดว่า "คุณทำชิ้นเหล่านี้เหรอ" ผมพูดว่า "เปล่าครับ" "คุณถ่ายรูปข้างบนนั่นเหรอ" "เปล่า" "แล้วคุณทำอะไรล่ะ" "คุณสังเกตหรือเปล่าครับ ตอนที่คุณเข้ามาล่ะ" "สัญลักษณ์ตรงประตูนะครับ" "สัญลักษณ์ที่เขียนว่าห้องสมุดนะเหรอ"

10:02 (เสียงหัวเราะ)

10:03 "ใช่ ผมทำมันเอง" และพวกเขาจะพูดประมาณว่า "โอเค งานดีมากถ้าคุณเข้าใจมัน" ครับ มันน่าเบิกบานใจมาก ที่ได้ไปงานเปิดตัวเล็ก ๆ พวกนี้ แม้ว่าผมมักจะถูกเมินหรือหัวเราะเยาะ แต่มันจริง ๆ แล้ว มันสนุกครับที่ได้ไปงานเปิดตัว ดังนั้นผมจึงตัดสินใจว่า ผมอยากพาคนในออฟฟิศของผม ที่ทำโครงการเหล่านี้ ทั้งนักวาดภาพประกอบและนักถ่ายภาพ และผมพูดว่า ทำไมเราไม่เช่ารถตู้ และขับรอบ ๆ เขตเมือง ทั้งห้าเมืองในนิวยอร์ก และดูว่าเราจะไปได้กี่ที่ในครั้งหนึ่ง ๆ และท้ายที่สุดแล้ว มันจะมีห้องสมุดประมาณ 60 แห่ง ถ้าเราใช้เวลาทั้งวัน เราน่าจะไปเยี่ยมได้ประมาณหกแห่ง และสิ่งที่ดีที่สุดคือการไปพบเหล่าบรรณารักษ์ทั้งหลาย ผู้ซึ่งบริหารที่เหล่านี้ คอยดูแลสถานที่เหล่านี้ เจกเชื่อว่าพวกมันเป็นสถานที่ส่วนตัว ที่พวกเขา

students and bring the books to life, and it was just this really exciting experience for all of us to actually see these things in action. So we spent a long day doing this and we were in the very last library. It was still winter, because it got dark early, and the librarian says, "I'm about to close down. So really nice having you here. Hey, wait a second, do you want to see how I turn off the lights?" I'm like, "OK." And she said, "I have this special way that I do it." And then she showed me. What she did was she turned out every light one by one by one by one, and the last light she left on was the light that illuminated the kids' faces, and she said, "That's the last light I turn off every night, because I like to remind myself why I come to work."

So when I started this whole thing, remember, it was just about designing that logo and being clever, come up with a new name? The unintended consequence here, which I would like to take credit for and like to think I can think through the experience to that extent, but I can't. I was just focused on a foot ahead of me, as far as I could reach with my own hands. Instead, way off in the distance was a librarian who was going to find the chain of consequences that we had set in motion, a source of inspiration so that she in this case could do her work really well. 40,000 kids a year are affected by these libraries. They've been happening for more than 10 years now, so those librarians have kind of turned on a generation of children to books and so it's been a thrill to find out that sometimes unintended consequences are the best consequences.

Thank you very much.

ได้รับเชิญมา ให้พวกนักเรียนได้ดื่มด่ำ และทำให้หนังสือมีชีวิตชีวา และมันก็คือประสบการณ์ที่น่าตื่นเต้น สำหรับพวกเราทุกคน ที่จะได้เห็นสิ่งเหล่านี้ออกมาเป็นรูปธรรม ฉะนั้น เราใช้เวลาทั้งวันในการทำสิ่งนี้ และเราก็อยู่ในห้องสมุดที่สุดท้าย มันยังเป็นช่วงฤดูหนาวเพราะมันมืดเร็ว และบรรณารักษ์ก็พูดว่า "ฉันกำลังจะปิดอยู่พอดี แต่ดีมากเลยที่คุณอยู่ที่นี้ เฮ้ รอสักครู่ละ คุณอยากเห็นไหมว่าฉันปิดไฟยังไง" ผมก็แบบ "โอเค" และเธอก็พูดว่า "ฉันมีวิธีปิดไฟแบบพิเศษนะ" และจากนั้นเธอก็แสดงให้เห็นผมหู และสิ่งที่เธอทำคือเธอปิดไฟทุกดวง ที่ละดวง ที่ละดวง และไฟดวงสุดท้ายที่เธอเหลืออยู่ คือไฟที่ฉายแสงไปที่หน้าของเด็ก ๆ และเธอพูดว่า "นั่นเป็นไฟดวงสุดท้าย ที่ฉันเหลือไว้ทุกคืน เพราะฉันอยากเตือนตัวเองว่า เพราะอะไรฉันถึงมาทำงานที่นี่"

11:31 ครับ ตอนที่ผมเริ่มงานทั้งหมดนี้ จำได้ไหมมันเป็นแค่การออกแบบโลโก้ และทำให้ฉลาดไว้ พร้อมกับคิดชื่อใหม่ ไซ้ใหม่ครับ นี่คือผลลัพธ์ที่ไม่ได้ตั้งใจ ซึ่งผมอยากจะยกความดีความชอบให้กับตัวเอง และผมคิดว่าผมสามารถคิด ผ่านประสบการณ์ในลักษณะนั้นได้ แต่ว่าผมไม่สามารถทำได้ ผมแค่จดจ่ออยู่กับเบื้องหน้า ที่ไกลพอที่ผมจะสามารถเอื้อมถึง แทนที่จะเป็นอย่างนั้น ระยะที่ไกลกว่านั้นคือบรรณารักษ์ ผู้ที่ได้เจอหัวใจของผลลัพธ์ที่พวกเราได้สานต่อให้เดินหน้า แหล่งของแรงบันดาลใจ ฉะนั้นในกรณีนี้ เธอสามารถทำงานของเธอได้อย่างดีเยี่ยม เด็ก 40,000 คนต่อปี ได้รับอิทธิพลจากบรรณารักษ์เหล่านี้ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมานานกว่า 10 ปีแล้วตอนนี้ ดังนั้นบรรณารักษ์เหล่านี้ ได้สร้างยุคของเด็กกับหนังสือ และมันจึงน่าตื่นเต้นที่จะค้นพบว่าบางครั้งผลลัพธ์ที่ไม่ได้เจองั้น เป็นผลลัพธ์ที่ดีที่สุด

12:20 ขอขอบคุณมากครับ

TED Talks recordings are owned by TED. Audio and video files, transcripts and/or information about a speaker, are licensed via Creative Commons license (CC BY-NC-ND 4.0 International), which means that certain TED Content may be used for personal and/or educational purposes as long as the license terms and TED Talks Usage Policy are followed.